

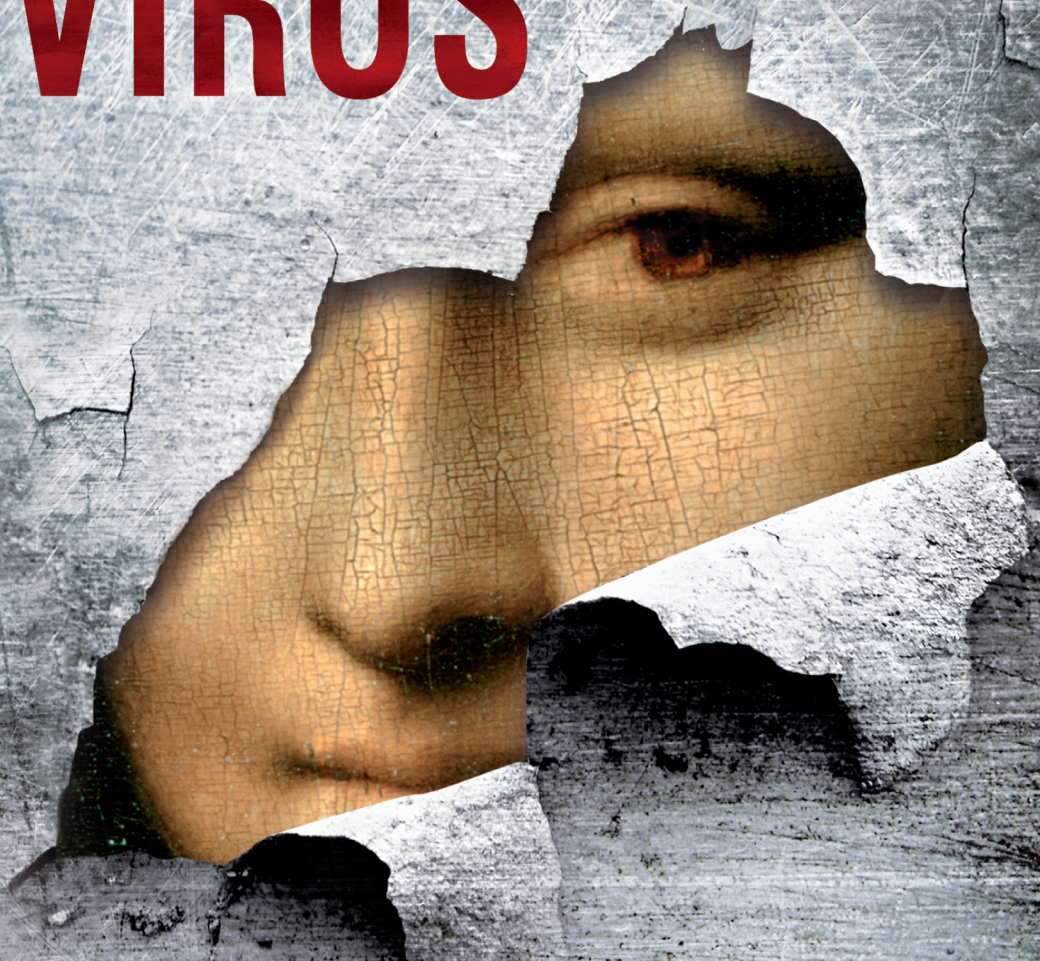
TIBOR RODE

Een pageturner in de traditie
van Dan Brown

**HET
MONA LISA
VIRUS**

THRILLER

© Tibor Rode

Het Mona Lisa-virus

TIBOR RODE

**HET
MONA LISA-
VIRUS**

De Fontein

Voor Sandra

‘Schoonheid is de grootste menselijke macht.’

Honoré de Balzac (1799–1850)

I

Acapulco

Eén moment leek alle rivaliteit vergeten. Het was Miss Louisiana op een of andere manier gelukt een fles tequila de bus binnen te smokkelen, en toen die – verpakt in een bruine papieren zak – een paar maal rond was gegaan, maakte de spanning tussen de kandidates plaats voor uitgelaten vrolijkheid. Ook de voorpret droeg daaraan bij. Ze hadden een hele week Acapulco in het vooruitzicht, de laatste etappe van de lange voorbereiding op de grote finale van de verkiezing van Miss America. Sinds ze een uur tevoren na de landing op het vliegveld van Aeropuerto Internacional General Juan N. Álvarez door een muur van hitte waren begroet, twijfelde geen van de meisjes er meer aan dat ze een geweldige week aan de mooiste zwembaden van Mexico tegemoet gingen. Het was een dik halfuur rijden naar het hotel, had de Mexicaanse buschauffeur gemeld toen de deuren van de bus zich sissend achter hen hadden gesloten. Aangenomen dat hij met zoveel prachtige passagiers zijn blik van het spiegelkje kon losmaken en niet de greppel in zou rijden, had hij er nog jolig aan toegevoegd.

Uit het mobieltje van Miss New York dreunde een rapnummer. Ze moesten al halverwege zijn toen de licht benevelde Miss Florida, een van de jongste nationale schoonheidskoninginnen, haar schoenen uittrok, blootsvoets op haar stoel ging staan en onder het gejoel van de anderen heupwiegend een dansje maakte. Bij iedere kuil in de Mexicaanse snelweg werd de vertegenwoordigster van de Sunshine State genadeloos door de slappe vering van de stoel met haar hoofd tegen het plafond van de bejaarde bus geworpen. Opgehitst door de aanmoedigingen van haar concurrentes maakte Miss Florida ten slotte juichend het bovenste knoopje van haar sneeuw witte polo-shirt los en poseerde met hoog geheven armen voor de foto van de smartphone, zich er niet van bewust dat haar uitzicht op de titel daarmee in alcohol dampen werd opgelost.

Ze had geen enkele kans toen de chauffeur op zijn rem ging staan.

Al in de eerste seconde werd ze over de hoofden van haar gillende vriendinnen drie rijen naar voren gelanceerd. Ze knalde met haar knappe snoetje tegen een hoofdsteun, met haar achterhoofd tegen de vloer, met haar arm tegen de ruit en met haar knie tegen iemand anders aan. Toen de bus dwars over de weg schoof, werd ze door de middelpuntvliedende kracht opzijgesmeten en kwam ze samen met koffers, tassen en rondvliegende flessen aan de overkant van het gangpad terecht. Inmiddels al bewusteloos kletterde ze met haar volle lengte tegen het raam en maakte een lange barst in het glas. Als een ledenpop met vreemd verwrongen armen en benen gleed ze ten slotte onder een bank.

Ze merkte dus al niet meer dat het opeens doodstil was in de bus, afgezien van een zacht gejammer. Ze hoorde het schot niet meer dat de voorruit verbrijzelde, gevaarlijk dicht bij het hoofd van de chauffeur, of hoe hij op een Spaans bevel de deuren van de bus opende. Ze zag de zware militaire laarzen niet vlak langs haar bloedende hoofd stampen en hoorde niet de angstige smeekbeden van de chauffeur toen hij uit zijn stoel werd gesleurd en door de deur naar buiten werd gegooid, waar hij op de stoffige weg bleef liggen. Miss Florida bleef zelfs de felle pijn bespaard toen de bus met een schok weer wegreed en haar neusbeen tegen de scherpe onderkant van de bank sloeg waarop Miss Alabama en Miss South Carolina met open mond en wijd opengesperde ogen voor het eerst van hun leven in de afgevijsde loop van een machinegeweer starden.

2

Boston, een week later

Het kloppen werd luider. Dringender. Terwijl het eerst nog zachtjes had geklonken, kon Helen het nu niet meer negeren. Ook de pauzes ertussen werden korter. Het gebonk leek een verborgen ritme te volgen, waarvan ze het patroon probeerde te ontleden. Lang, lang, kort, heel lang. Blauw, blauw, geel, donkerblauw. Zoals zo vaak, hadden de geluiden een bepaalde kleur in haar gedachten. Helen kromp geschrokken ineen toen er een zwaar gebrom bij kwam. Een

diep donkerrood verspreidde zich achter haar gesloten oogleden. Het beeld van een plas bloed kwam bij haar op, maar verdween weer snel toen het rood overging in violet. Het geklop werd steeds sneller en dreigde haar te hypnotiseren. Ze had het gevoel alsof ze een fles rode wijn had leeggedronken. Ja, dat was het. De kleur die ze met het gebrom associeerde, deed haar denken aan de kleur van rode wijn. Een volle bordeaux.

‘Helen? Slaap je? Hélen!’

Een blikkerige stem wekte haar uit haar gedachten, alsof iemand in een leeg conservenblikje sprak. Flakkerend roze.

Ze opende haar ogen en voelde de aandrang zich te bewegen, zich uit te rekken. Maar de smalle tunnel waarin ze lag stond dat niet toe. In een kleine spiegel, die een handbreedte boven haar ogen was bevestigd, zag ze het gezicht van een glimlachende man van nog geen vijftientig, met een onberispelijk kapsel dat blauwzwart glansde, als door ochtenddauw. Eén enkele lok viel over zijn voorhoofd, en Helen had de neiging haar hand uit te steken om die krul naar achteren te strijken. Nog net op tijd herinnerde ze zich dat ze zich niet mocht bewegen. Haar arm voelde zwaar. De man had opvallende jukbeenderen en sneeuw witte tanden. De schaduw van een baard maakte hem nog mannelijker. Zijn brutale oogopslag beloofde avontuur. Ja, geen enkele vrouw zou hem haar bed uit schoppen, vermoedde ze. Helen sloot weer even haar ogen. Zwart. Ze voelde een steek in haar borst.

‘Nou? Lekker ding, toch?’ vroeg de blikkerige stem.

Het klonk geamuseerd, dacht Helen. Ze zocht met haar vingers naar de schakelaar, maar lette erop dat ze niet haar hele hand bewoog. Een lichte druk van haar vinger. Ze wachtte.

‘Ja, dat dacht ik wel!’ hoorde ze Betty zeggen. ‘En we waren al bang dat je was ingedommeld.’

Heel geestig, dacht Helen. Haar lichaam produceerde zoveel adrenaline dat ze vanavond waarschijnlijk grote moeite zou hebben met inslapen. Dit leek wel een rit op een op hol geslagen paard. Wie zou daarbij indommelen? Het koude zweet stond op haar voorhoofd. Ze hapte nog eens naar lucht. Haar vingertoppen jeukten. Er was een reden waarom ze deze sessie zo lang voor zich uit had geschoven. Al haar collega’s hadden zelf al de test in de MRI-scanner ondergaan, de meesten al toen ze nog studeerden. Maar op de een

of andere manier had Helen het steeds weten uit te stellen. Tot nu. Maar als leidster van een onderzoek moest je natuurlijk zelf het goede voorbeeld geven. Vooral zij had de plicht om de procedure te testen. Het geklop ging nu vergezeld van een heel nieuwe serie kleuren, maar Helen verdreef die beelden uit haar hoofd en concentreerde zich op de spiegel.

‘Volgende foto,’ kondigde Betty aan.

Nu verscheen het gezicht van een vrouw. Eerst dacht Helen dat ze niet opgemaakt was, maar toen ze nog eens keek, zag ze een zweem van oogschaduw en andere sporen van make-up. Toch maakte de vrouw een kleurloze, bleke indruk. De huid van haar wangen was een beetje slap. Ze had dunne lippen en haar neus was niet helemaal recht. Haar ogen stonden verveeld en ze had hangende oogleden.

Het was wel duidelijk wat deze foto moest uitdrukken: onaantrekkelijkheid. Helen deed haar ogen dicht. Lichtrood. Was dat het gebrom? Weer bewoog ze haar wijsvinger.

Uit de luidspreker klonk een sceptisch ‘Oké.’ En toen: ‘Weet je zeker dat je je niet vergist?’

Helen hapte weer naar lucht, maar haar borst leek vast te zitten en ze had het gevoel alsof ze stikte.

‘Ik wil eruit!’ zei ze opeens, verbaasd over haar eigen woorden.

‘Maar we zijn nog niet klaar...’ wierp Betty aarzelend tegen.

‘Stoppen!’ riep Helen vastbesloten. Het geklop had nu een ritme dat donkere schaduwen in haar hoofd schilderde.

‘Zeker weten?’ vroeg Betty ongelovig. ‘We hebben nog tien foto’s...’

‘Ja, zeker weten!’ antwoordde Helen, steeds meer in paniek. Ze wachtte even, maar toen er niets gebeurde, tastte ze naar de kleine rubberen bal die naast haar rechterarm moest liggen. Al wel honderd keer had ze die noodschakelaar naast de proefpersoon in de MRI-scanner gelegd, met de geruststellende opmerking dat iemand in noodgevallen alleen maar in die bal hoefde te knijpen. Natuurlijk was er nooit een noodgeval geweest. Niemand had ooit in de bal geknepen. En nu zou uitgerekend zichzelf de eerste zijn.

‘Ja, ik kom eraan. Over!’ riep Betty, nu ook verbaasd en geschrokken.

Helens gedachten kleurden nu fel lila.

Het feit dat ze zichzelf niet uit dit apparaat kon bevrijden, maakte haar paniek nog groter. Ze voelde hoe het koude zweet haar uitbrak.

Haar hart ging wild tekeer. Het was veel te benauwd in dit ding. Stel dat de stroom uitviel? Hoe lang zou ze hier dan in het donker moeten liggen?

Opeens verstomden het geklop en gebrom. De scanner schokte even en bewoog toen verder. Langzaam zag Helen de kap boven haar hoofd voorbij schuiven, met een zacht gezoem van de motor. De lade waarin ze lag gleed uit het apparaat. Geen stroomuitval.

Helen haalde opgelucht adem. Een paar handen openden de kap, en Betty's gezicht verscheen. Wat een contrast met de laatste foto die zonet nog boven Helens hoofd had gezweefd! Omgeven door zomersproetjes keken Betty's groene ogen haar bezorgd aan. Het rode haar van de andere vrouw kriebelde tegen Helens hals.

‘Gaat het wel goed met je?’ vroeg Betty met gefronst voorhoofd.

‘Help me even overeind,’ steunde Helen, en ze stak haar collega haar handen toe. Bijna gleden haar bezwete vingers uit Betty's greep.

Toen Helen eindelijk rechtop zat, voelde ze zich duizelig worden. Maar voor het eerst in vele minuten kreeg ze weer voldoende lucht. Ze kon de waarheid maar beter voor zich houden. Als leidster van een onderzoek met deze omvang kon ze zich zulke zwakke momenten eigenlijk niet permitteren.

‘Ik moet naar de wc. Te veel thee, vanochtend,’ zei ze, bijna overdreven opgewekt, en ze maakte zich los van de snoeren.

Ze zag dat Betty haar onderzoekend opnam. ‘Wat?’ vroeg ze lachend, in de hoop dat het niet al te geforceerd klonk. ‘Je denkt toch niet dat ik bang ben voor een MRI-scanner? Dat ding hier is mijn leven!’

Betty krabde eens aan haar voorhoofd. ‘Je hebt wel in het alarmballetje geknepen.’

‘Omdat ik moest plassen!’ zei Helen, en ze schudde zogenaamd geamuseerd haar hoofd. ‘Het zal de warmte wel zijn. Heb jij dat nooit?’ Om haar woorden kracht bij te zetten, kneep ze als een klein meisje haar knieën bij elkaar en wankelde onhandig naar de deur. ‘Werk jij vast de opnamen uit die we al hebben. Ik ben zo weer terug,’ riep ze nog, voordat ze naar de gang verdween. De wc was niet ver.

Het koude water dat ze in haar gezicht plensde, deed haar goed. Ze kreunde zacht, deels van de kou, deels van opluchting. Dit was precies de ramp waar ze al jaren bang voor was geweest. Ze voelde

dat het bloed naar haar wangen steeg. Maar waarom zou ze zich schamen? Je had ook tandartsen die bang voor de tandarts waren, politiemensen die veel te hard reden, en dus ook neuro-esthetici die in paniek raakten in de tunnel van een MRI-scanner. Helen droogde haar gezicht met de harde papieren handdoekjes, die een beetje zwavelig roken, wierp een blik in de spiegel om haar haar te fatsoeneren en liep terug naar de controlekamer.

Ze zou gewoon iedere discussie over het incident in de kiem smoren. Dat voordeel had je, als je de baas was.

Betty was alleen. Ze zat aan een console die aan de cockpit van een vliegtuig deed denken. Achter een glazen ruit stond de verlaten MRI-scanner. Betty tuurde gespannen naar een grote monitor.

‘Waar is Claude?’ vroeg Helen. Ze zou graag zijn reactie hebben gezien op haar onverwachte beëindiging van het experiment, en hem meteen hebben verteld waarom. Voordat hij het met alle collega’s kon bespreken.

‘Die haalt snel wat te eten,’ antwoordde Betty verstrooid.

‘Er zaten wel een paar leuke kerels bij,’ zei Helen, zo nonchalant mogelijk.

‘Ja, ik dacht al dat je ze wel oké zou vinden.’

Helen masseerde haar slapen. Ze meende nog altijd een zacht gebrom te horen. ‘Ik word gek van die geluiden in de scanner,’ zei ze. ‘Binnen klinkt het allemaal nog harder. Bijna psychedelisch!’

Betty pakte een hoesje met een cd, zonder haar blik van het beeldscherm los te maken. Helen las het label op het hoesje: *Magnetic Sounds*. ‘Claude heeft de geluiden van de MRI-sessie gemixt en op een cd gebrand. Als hij die ’s avonds in zijn auto afspeelt, klinkt dat beter dan lounge-music, zei hij. Hij vroeg of ik er wat bij wilde zingen.’

Helen grijnsde. Dat er iets speelde tussen Betty en Claude had ze al langer vermoed. ‘Daar wist ik niets van.’

Betty lachte hardop. ‘Hij was zeker bang voor problemen. Het is tenslotte geen opnamestudio hier.’

‘Ik zal hem eens flink onder handen nemen,’ antwoordde Helen droog. Toen Betty haar beduusd aankeek, legde ze geruststellend een hand op haar schouder. ‘Grapje.’

Haar collega haalde opgelucht adem, en Helens blik viel op het scherm van de monitor. Er was iets te zien wat op de helft van een

grote, doorsgesneden walnoot leek, maar in werkelijkheid een doorsnee van haar hersens moest zijn. Rechtsboven stond haar naam: Helen Morgan. Voor het eerst zag ze haar eigen brein op de monitor. Tussen het netwerk van grijze kronkels lichtten roodgeel gekleurde gebieden op, als kleine brandhaarden.

‘Was dit eigenlijk je eerste MRI?’ vroeg Betty met duidelijke bezorgdheid in haar stem. Blijkbaar vond ze het toch een vreemd incident, ondanks Helens poging om er luchtig over te doen.

‘Ik zei toch dat ik nodig naar de wc moest...’

‘Nee, dat bedoel ik niet.’ Betty boog zich naar voren om iets op de monitor te bekijken. ‘Dit hier,’ zei ze.

Helen voelde haar hart bonzen toen ze langs Betty heen naar de opname van haar hersens tuurde. Nu pas viel haar iets op wat ze eerst over het hoofd had gezien. Een paar centimeter van de rood ingekleurde vlakken, helemaal aan de andere kant van haar hoofd, was nog een ander vlekje zichtbaar, dat daar niet hoorde te zitten, zoals Helen als neuroloog heel goed wist. Betty wees het al aan met haar vinger.

Ze wist meteen wat dat helderrode plekje, zo groot als een duimnagel, te betekenen had.

Betty draaide zich naar haar om en keek haar met gefronste wenkbrauwen aan.

Helen negeerde haar en staaarde nog steeds naar de monitor. Ze had er veel over gelezen, illustraties in studieboeken bekeken en het zich voorgesteld. Maar nu ze het daadwerkelijk zag, in haar eigen hoofd, vond ze het toch enger dan ze had verwacht. Het was het zichtbare bewijs van wat ze al heel lang had vermoed.

Opeens leek het of ze Betty’s vinger, die nog altijd op de scan van haar hersens lag, achter haar voorhoofd voelde, diep in haar schedel. Helen had er nooit op gerekend dat die afwijking zo goed te herkennen was. Ze had gehoopt dat het Betty niet eens zou zijn opgevallen. Uitgerekend Betty. Nu was haar medische geheim net zo openbaar als wanneer ze het aan het prikbord in de recreatiezaal zou hebben gehangen.

Het zou Helen wel iets kosten om Betty tot geheimhouding te bewegen.

Zonder haar blik van het beeldscherm los te maken, stak Helen haar rechterhand uit en gaf de deur naast haar een zet, waardoor hij

met een klap in het slot viel. Een felle kleur geel doemde voor haar ogen op. Betty draaide zich geschrokken naar haar om.

‘Wat zou je ervan zeggen als Claude en jij het laboratorium dit weekend een dagje mogen gebruiken om jullie muziek op te nemen?’

Een brede glimlach liet de zomersproetjes op Betty’s gezicht dansen.

Lees verder in *Het Mona Lisa-virus*.

Eerste druk juni 2017

Oorspronkelijke titel *Das Mona-Lisa-Virus*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Lübbe AG, Keulen

Copyright © 2016 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jan Smit

Omslagontwerp Marry van Baar naar een ontwerp van Bastei Lübbe AG, Keulen

Omslagillustratie (c) Mauritius Images / United Archives

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 9789026142031

ISBN e-book 9789026142055

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.